

Zákony módy

Vždycky se co nejlépe oblékni do společnosti, do kostela, na cesty a ke svátečnímu obědu. Nechoď bez kapesníku. Nikdy se nemaluj na veřejnosti. Před Velikonocemi nenos nic z plátna a nic bílého. Na křtiny a na svatbu naopak v bílém musíš. Na pohřeb nemůžeš jinak než v černém, ale v létě na sebe černou neber!

Tahle pravidla, která se po generace předávají z matky na dceru, z babičky na vnučku a mají v některých rodinách platnost desatera a je dodnes jejich porušení nemyslitelné. Zásady, na jejichž dodržování trváme dnes, znějí poněkud jinak: nikdy nenos šaty špinavé od jídla a dávej si pozor, aby nebyly roztrhané. I když i takové oblečení je dnes pro určitou skupinu lidí moderní a naprosto normální.

Dříve bývaly módní zákony daleko přísnější. Naše prababičky musely vždycky mít dlouhou černou sukni a vysoké šněrovací boty, blůzu zapnutou až ke krku a vlasy stažené do drdolu a nikdy nevyšly z domu bez dvou spodniček. Vždy se snažily dodržovat etketu. A když se nad tím zamyslím, neměly ani možnost jiné volby, vše bylo určeno předem, co do práce a co do společnosti, což už v dnešní době až tak neřešíme. Dnes, když se podívám na fotku své prababičky nebo babičky, tak se ptám, kdo z nás to měl v zákonech módy jednodušší zda ona, která se musela podřídít tomu co bylo, nebo já, která si můžu dovolit obléknout na sebe co chci.

I já se snažím přispět svou „troškou do mlýna“ a oblékám se tak, abych se vždy cítila dobře a pohodlně a přitom vyhovět prostředí, ve kterém žiji. Obecně je v nás zakódováno podřídít se módnímu diktátu bez ohledu jak se v tom cítím, či mi to sluší nebo zda na to mám. Vždy se najdou výjimky, které rády vyčnívají z davu a stávají se otroky módy.

Myslím, že v mojí generaci vzbuzují všechny tyto příkazy určitý odpor. Právě v tomhle je rozdíl mezi námi mladými a starší generací, „která neví“, co je to jít s dobou. Na druhou stranu je pravda, že by se lidé neměli posuzovat podle toho, co mají na sobě, ale jací jsou. Jenže to se neděje, a tak zůstává jen u slov.

Každý asi někdy strávil hodiny zkoušením nejrůznějšího oblečení a snažil se vymyslet něco, co vypadá moderně a zároveň odpovídá pravidlům. Tohle je moc krátké, to zase dlouhé, tohle se nehodí k tamtomu, a tak se pořád bezradně točíme před zrcadlem. Ovšem jsou i takoví, co si nelámou hlavu s tím, jestli jdou s módou nebo ne. Chtějí být sami sebou za každou cenu a je jim jedno jestli mají růžové šaty nebo džíny s roztrhanými koleny. Každý z nás má, ale stejně vytvořený svůj vlastní styl oblékání.

Ale jak se říká, každá cesta vás zavede tam, odkud jste vyšli. A tak i my dnes si rádi stáhneme vlasy do úhledného drdolu, pro lepší příležitost si oblečeme dlouhou černou sukni, vysoké boty a rolák až ke krku. Myslím, že naše prababičky by měly radost, ony tuto možnost neměly.

Dnes už víme, že módní je všechno, co za pár let bude směšné. Doufáme, že už nebudeme opakovat chyby mládí a tak tíhneme k oblečení, které z módy nikdy nevyjde.

Móda je konec konců pár zásad a pravidel. To, co se mění, jsou lidé, kteří je určují a stejně se zase vrací ke starým osvědčeným střihům a vzorům.

Skončila bych tím, že nic se nemá přehánět, neboť marnivost je věčná a všechny nás přežije.

Martina Trávníčková

180195
Makedonský jazyk a literatura
3.ročník